

[Landbrugsministeren]

Det kan måske godt opfattes lidt utraditionelt, at akvakulturfisk i denne sammenhæng opfattes som husdyr og dermed er inde under husdyrsygdomsloven. Men da den veterinære ekspertise på det område altså er i Landbrugsministeriet, er det den mest hensigtsmæssige måde at gøre disse ting på.

Med disse ord vil jeg endnu en gang takke for tilslutningen til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Landbrugs- og Fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 13:

Forslag til folketingsbeslutning om private forsikringer af landbrugets afgrøder.

Af Niels Højland (FP) m.fl.

(Fremsat 3/11 92).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Landbrugsministeren (Tørnæs):**

Ifølge dette beslutningsforslag skal der fremsættes forslag om, at det gøres muligt for private forsikringsselskaber at tegne afgrøde- og høstforsikringer for landbruget, eller om, at der etableres en privat katastrofefond for landbruget. Det skal være frivilligt for landmændene at tegne forsikringerne, og ordningen skal ikke involvere offentlige midler.

Jeg kan oplyse forslagsstillerne om, at ifølge § 35 i lov om forsikringsaftaler kan enhver lovlig interesse, der lader sig ansætte i penge, være genstand for skadeforsikring. Der er således intet i lovgivningen, der hindrer, at der tegnes

afgrødeforsikringer. Det gælder da også, at en del landmænd og gartnere allerede har tegnet f.eks. haglskadeforsikringer som tillæg til de almindelige landbrugsforsikringer om bygningsbrand, løseforsikringer og forsikringer mod eventuelt driftstab, stormskade m.v.

På den baggrund kan jeg ikke se, at der er behov for, at Folketinget skal lovgive om indgåelse af private forsikringer på dette særlige område.

Henrik Dam Kristensen (S):

Baggrunden for Fremskridtspartiets beslutningsforslag er selvfølgelig sommerens tørke. Fremskridtspartiet foreslår enten en privat forsikringsordning eller en eller anden form for solidarisk løsning, som kan træde i kraft næste gang, vi har et usædvanligt vejrlig. Og vi ved jo, at med jævne mellemrum har vi vejrforhold, som bevirker, at først og fremmest landbrug og gartneri mister forholdsvis store indtægter. Folketinget og dermed samfundet har således måttet træde hjælpende til fem gange siden 1975. Det vidner altså om, at det faktisk nærmest må betragtes som normalt, at der med jævne mellemrum er vejr-situationer, som betyder, at erhvervet må have en hjælpende hånd. I 1992 var det grovvarefondsmidlerne, der hovedsagelig blev brugt. Fonden er nu tømt, og så er spørgsmålet selvfølgelig: Hvad skal der ske næste gang?

Socialdemokratiet er positivt stemt for, at vi finder en ordning, som betyder, at erhvervet næste gang selv er i stand til at klare tingene. Men det er for os lidt svært at se, om Fremskridtspartiet er parat til andet end flotte ord, om Fremskridtspartiet også er klar til at medvirke til eventuelle lovmæssige konsekvenser.

Vi har faktisk i Danmark mange eksempler på solidariske ordninger, som fungerer godt og tilfredsstillende. Og spørgsmålet er, om det ikke er det eneste, der kan sikre danske bønder, når vi har ekstraordinære vejrforhold, som betyder store indtægtsnedgange.

Socialdemokratiet vil medvirke til, at vi får en grundig undersøgelse af, hvilke systemer der findes i andre lande. Vi tror, det vil være godt for erhvervet, hvis det for fremtiden selv er i stand til at klare for megen sol og for megen regn. Jeg tror, at det ville være i erhvervets interesse, at det deltager positivt i det kommende arbejde.

Rønholt (KF):

Fremskridtspartiet tager i sit beslutningsforslag dels udgangspunkt i den tørke, vi har haft i 1992, dels i de mange arrangementer og foranstaltninger, der har været fra Folketingets side i løbet af 1970'erne og 1980'erne. Jeg kan ud af bemærkningerne læse, at heller ikke Fremskridtspartiet er begejstret for mange af disse selektive støtteordninger, som uvilkårligt vil skabe nogle grænsetilfælde, som ofte bliver genstand for megen kritik og debat i medierne.

Det var også derfor, at der i år blev suppleret med nogle generelle forslag, som behandles i Skatteudvalget. Det Konservative Folkeparti har flere gange slået til lyd for behovet for en individuel konjunkturudligningsfond, således at landmændene selv kan få lov til at lægge op i gode tider, så de er i stand til at imødegå en situation som den, vi havde i 1992.

Jeg kan af bemærkningerne se, at Fremskridtspartiet tager udgangspunkt i den stormflodsberedskabsfond, som blev etableret for nogle år siden. Men jeg vil gøre opmærksom på, at det bærende element i sådan en ordning jo er tvangselementet og det, at man på forhånd ved, at kun en meget begrænset kreds af forsikringstagere vil blive omfattet af en erstatning. Fremskridtspartiet tager udgangspunkt i, at det skal være en frivillig ordning. En konsekvens af en frivillig ordning vil derfor være, at tørkefølsomme landmænd vil være særdeles interesseret, men kun såfremt tørkefølsomme landmænd er med til at betale til ordningen. Det vil altså blive et instrument, hvor man overfører penge fra én gruppe landmænd til en anden gruppe landmænd.

Disse instrumenter har vi i forvejen, dels i kraft af den nye EF-reform, hvor man med Danmark som én udbytteregion flytter midler fra landmænd på den dyrknings sikre jord til landmænd på den mindre sikre jord. Desuden har man Promilleafgiftsfonden, hvor man overfører penge efter de samme kriterier. Vi kender det også på andre områder. I forsikringsbranchen bruger man udtrykket »dårlige liv«, som må betale nogle store præmier. I bilbranchen har man indført nogle rabatsystemer, således at de, som påfører forsikrings selskaberne små tab, betaler små præmier, og de, som er i en risikogruppe, må betale en højere præmie. Vi ved også, at de, som bor under blødt tag i et hus, betaler en højere præmie end

dem, der bor under hårdt tag. De, der har huse beliggende i områder, hvor tyveri er sandsynligt, må betale en højere præmie.

Når man så siger, at man ønsker en forsikring mod usædvanligt vejrlig, må vi svare: Jamen vi har – og det har landbrugsministeren også været inde på – allerede forsikringsordninger for haglskade. Hagl har den fordel – hvis man kan tale om fordel i denne forbindelse – at det normalt kun giver skade på et stærkt begrænset geografisk område.

Fremskridtspartiet henviser i beslutningsforslaget til nogle EF-ordninger om skader på abrikoser, bananer, blommer, blomster, mange andre frugter og grønsager og også korn. Men hvad er det for skader? Hvis der i forbindelse med grønsags- og frugtdyrkning er tale om frostskafer, kan der være en idé i det, og det samme gælder måske insektangreb, men jeg vil gerne høre, om der er nogle fortilfælde for, nogle paralleller til, at man også kan have tørkeskade forsikringer på almindelige afgrøder.

I 1967-68 havde vi nogle særdeles voldsomme stormskader, og der så vi nogle eksempler på, hvad det vil sige at være tilsluttet nogle små frivillige, gensidige forsikrings selskaber. Skaderne var så store, at disse små selskaber kun havde én måde at finansiere erstatningen på, og det var ved at udsende en regning på ekstra præmie til forsikringstagerne. Jeg kan huske meget tydeligt, at for at få dækket skaderne sendte man det første år opkrævning på 6-8 gange normalpræmie ud, og året efter var det 10-20 gange normalpræmie for at få skaderne dækket. De, som ikke havde nogle skader, måtte betale til dem, som havde skaderne, og man så desværre en masse eksempler på, at der var nogle, som pludselig havde skader, som man ikke normalt ville have anmeldt til forsikrings selskabet.

Jeg vil gerne gentage, at så længe der er tale om frivillige arrangementer, er det op til landmændene selv at lave aftaler med forsikrings selskaberne, men hvis der skal være tale om tvang, er Det Konservative Folkeparti imod. Vi foreslår i stedet en konjunkturudligningsfond.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Hr. Rønholt tog ikke overraskende erhvervets eget forslag om en konjunkturudligningsfond frem.

[Henrik Dam Kristensen]

Det er sådan, at vi i dag har en virksomheds-skatteordning, som på mange måder er anvendelig. Men i det hele taget tror jeg, at det er betænkeligt at ordne de problemer, som tørke giver, over skattebilletten. Der vil være mange, som ikke vil være i stand til at hensætte midler til den ene eller den anden ordning. Ofte vil det typisk være yngre landmænd, som vælger at investere i stedet for at hensætte, og det kan jo være meget fornuftigt. Andre ville måske vælge – og ikke uden grund – at forhøje privatforbruget, fordi det i forvejen er meget lavt, så jeg er sikker på, at ligegyldig hvilke ordninger vi lavede, ville der være en række, specielt yngre, landmænd, som ikke ville være i stand til at udnytte dem.

Endelig må jeg sige, at det vel er en dårlig vane, vi har her i Folketinget, at alle problemer skal klares over skattebilletten på den ene eller den anden måde.

Jeg vil slutte af med at sige, at jeg synes, hr. Rønholt klart dokumenterede, at det formodentligt vil være vanskeligt med en privat forsikringsordning, men at den solidariske løsning ser ud til at være det, der måske kan være brugbart her.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Ikke særlig overraskende foreslår Socialdemokratiet en solidarisk ordning. Nu er vi i gang med både nationalt, i EF og på verdensplan at skabe markedsøkonomiske vilkår for landbruget. Hvis Folketinget den ene gang efter den anden spænder et sikkerhedsnet ud under en vis gruppe af udøvere og sender regningen videre til resten, ja, så vil markedsøkonomiske kræfter ikke få lov til at afspejle virkeligheden. Landmænd, der køber jord af så ringe bonitet, at tørkeskade er særdeles sandsynlig, vil under normale forhold, under markedsøkonomiske vilkår, jo heller ikke betale særlig meget for jordtyper af den art, og de kan jo i øvrigt ofte sikre sig med etablering af vandingsanlæg. Men hvis landmænd, der gerne vil sove roligt om natten, ønsker at erhverve den noget dyrere og dyrkningssikrere jord, finder jeg det ejendommeligt, at de bagefter derudover også skal være med til at betale for dem, som er parat til at tage den risiko, som de andre ikke er.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Det, jeg må udlede af hr. Rønholts sidste indlæg her, er, at de, som har været heldige og har mulighed for at bosætte sig på de bedre jorder, hvor muligheden for tørke ikke er så stor, skal få lov at fortsætte, og så må de andre sejle deres egen sø. Det er selvfølgelig et synspunkt at have; det er så et synspunkt, vi ikke deler i Socialdemokratiet. Vi må også konstatere, at hr. Rønholt og det parti, han repræsenterer, ikke ligefrem havde den store pung fremme efter sommerens tørke her, så der er ikke for de mennesker – som jeg kan vurdere det – mulighed for de store statsmidler i fremtiden. De skal have lov at sejle deres egen sø. Det synes vi i Socialdemokratiet ikke er rimeligt.

Mejdahl (V):

Fremskridtspartiet har holdt ord, og det skal man jo normalt ikke klandre nogen for. Fremskridtspartiet vil ikke tage medansvar for tørkepakken, uden at dette beslutningsforslag om forsikringer bliver vedtaget.

Nu kunne jeg så vende det om og sige, at når Fremskridtspartiet ikke vil hjælpe landbruget og dermed også Folketinget med tørkepakken, vil Venstre heller ikke støtte beslutningsforslaget om private forsikringer af landbrugets afgrøder. Men den form for argumentation skal jeg lade ligge. Vi har bedre argumenter for at sige nej; for vi siger nej.

I Venstre mener vi, at det er overflødigt at lovgive på området. Der er intet til hinder for, at forsikringselskaber tilbyder landbruget en afgrødeforsikring; haglskadeforsikringen er jo et eksempel. Og hvis landbruget beder om en forsikringsordning, tror jeg også, at de får et tilbud fra forsikringsselskaberne. Når det ikke allerede er sket, er det, fordi det vil være svært at lave en rimelig ordning, som både virker, og som kan betales, og man har ikke skønnet, at det var umagen værd. En lov herom ville heller ikke gøre det lettere. Alternativet, som er skitseret i beslutningsforslaget, en privat katastrofefond, er vel mindst lige så umulig.

Venstres bud på vejrligets problemer er, at man lader landmanden selv beholde nogle flere af de penge, han tjener, og så må han også klare de udsving, der bliver i indtjeningen – også på grund af vejrliget. Konjunkturudligningsfonden er jo et eksempel herpå. Det giver den enkelte landmand en større frihed og uaf-

[Mejdahl]

hængighed, og det er ikke mindst det, landmanden sukker efter i disse tider, hvor alle vil regulere alt. Jeg beklager, at det ikke lykkedes at komme igennem med sådanne synspunkter i finanslovforliget i denne omgang.

Jeg skal på Venstres vegne afvise beslutningsforslaget, fordi forsikringsmuligheden allerede foreligger, og vi vil ikke være med til at lægge pres på landbruget, sådan som der opfordres til i bemærkningerne. Det er jo reelt tvang, der er tale om.

Birthe Hansen (SF):

Landbrugsministeren afklarede egentlig fra begyndelsen et af de spørgsmål, jeg havde, om det virkelig skulle være nødvendigt at lovgive på dette område, for det kunne jeg ikke rigtig forestille mig. Men jeg vil også gerne sige til Fremskridtspartiet, at havde det vist sig, at der skulle lovgives, ville vi ikke have medvirket til en sådan lovgivning.

Fremskridtspartiet foreslår også, at man sideløbende kunne lave en form for katastrofefond ud fra de samme principper som stormflodskatastrofefonden. Også det vil SF afvise.

Derimod blev jeg utrolig glad for at høre, at den socialdemokratiske ordfører talte om en solidarisk katastrofefond; det gjorde den konservative ordfører bestemt ikke. Men jeg tror, at det ville være meget gavnligt for Landbrugsudvalget og for erhvervet som sådan, at vi nu fik undersøgt, hvilke muligheder der reelt vil kunne være i fremtiden, som kan afbøde og afværge det, som både Venstres ordfører og den konservative ordfører ved tidligere lejligheder har beklaget dybt, nemlig at landbruget ustandselig skal henvende sig til Folketinget for at opnå en form for økonomisk hjælp; og jeg skal ikke sige, at hvis man havde gjort, som vi foreslog i 1983 – det har jeg sagt adskillige gange fra denne talerstol – havde man været i stand til at imødekomme de problemer, som merens tørke gav det danske landbrug.

Men jeg synes, vi sammen skal se fremad og prøve at se, om der dog ikke kan etableres en eller anden form for løsning. Det kan godt være, at nogle solide landmænd og de med de gode jorder synes, det er uretfærdigt, men der er jo mange andre områder her i samfundet, hvor man er nødt til at se på helheden og på det, der gavner erhvervet samlet, og ikke bare på sin egen lille hassan.

Men som sagt, vi afviser forslaget i dag, men er meget indstillet på at videregive oplysninger om vores forslag og få det revideret og samlet se på, hvad vi kan gøre for dansk landbrug i katastrofesituationer i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Jeg vil gerne spørge fru Birthe Hansen, hvilken forskel der er på den solidariske fond, som fru Birthe Hansen tænker på her, og så den aftale, der nu er indgået om at gøre Danmark til en udbytteregion, hvor de på den gode jord får en underkompensation og de på den dårlige jord en overkompensation. Hvilken forskel er der på dette arrangement og så den model, fru Birthe Hansen tænker på?

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Nu er der jo sikkert også nogle i dansk landbrug i dag, der betragter det som en katastrofe, at man har fået én region. Det, vi her taler om, er en katastrofesituation, som skyldes vejrguderne eller andre lignende ting. Det er mennehænder, der har lavet det, at Danmark ikke skulle opdeles, men fremstå som én samlet region, og det mener jeg er til skade for det samlede landbrug.

Svend Aage Jensen (CD):

Når Centrum-Demokraterne ikke kan stemme for dette lovforslag, er det ikke, fordi vi ikke forstår baggrunden for, at Fremskridtspartiet fremsætter det; det er velbeskrevet i bemærkningerne til forslaget. Nej, vore bevæggrunde er, at vi finder, at det i den situation, dansk landbrug i øjeblikket står i, ikke just er flere omkostninger, landbrugserhvervet har behov for. Desuden har den enkelte landmand jo lov til – såvel nu som før – at tegne private skadeforsikringer.

Men CD finder det rigtigt, at vi i samarbejde med landbruget finder frem til en acceptabel og brugbar løsning. Konjunkturudligningsfonden er jo nævnt af flere ordførere.

CD kan som sagt ikke støtte det fremsatte forslag.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er ikke vanskeligt at forstå, hvorfor

[Lysholm Christensen]

Fremskridtspartiet har taget initiativ til dette beslutningsforslag. Endnu en gang har vi oplevet klimamæssige forhold, som har påført dansk landbrug og dermed det danske samfund meget betydelige tab, som var uforudsigelige. Og det er ikke første gang, det er noget, vi oplever gentagne gange på disse breddegrader, at regn, tørke, storm og hagl ødelægger en del af avlen på de danske marker. Men det er dog sjældent, at det er så omfattende, som det har været i år – heldigvis, kan vi sige.

Så baggrunden er forståelig nok. Men Fremskridtspartiets beslutningsforslag må vi alligevel afvise, for det løser ikke problemet. For det første foreslår man en forsikringsordning. Jamen den mulighed er allerede til stede, det er allerede nu muligt at tegne sig en forsikring på forskellige områder, og man gør det da også, f.eks. når det gælder haglskader. Men der er bare det problem, at hvis vi tænker på den tørke, vi har oplevet i sommer, vil en forsikring på det område være så kostbar, at den ikke vil være en attraktiv mulighed for nogen landmand, den vil simpelt hen ikke kunne svare sig rent økonomisk. Der har vel været nogle, der har gjort forsøg på at udregne præmier på området, og jeg har ikke hørt om nogen forsikrings-selskaber, som har turdet binde an med et realistisk beløb på dette område; i hvert fald blev præmien så høj, så ingen formentlig ville tegne en forsikring. Forsikringsmuligheden løser ikke problemet, for så var det formentlig allerede sket, så havde man sikkert forsikret sig imod disse uforudsete katastrofer.

Katastrofefonden må vi også afvise, idet der ligger en snert af tvang i det. Vi mener også, at det vil være uheldigt at opbygge en sådan fondsdannelse. Der vil blive problemer med udmåling af skader og med at få pengene delt fornuftigt og retfærdigt ud i forbindelse med store skader. Der ville også skulle opbygges et stort administrativt apparat, og det plejer ikke at være Fremskridtspartiets politik.

Det, der er behov for, er, som andre ordførere også har sagt det, og som vi også tidligere har sagt det, nogle skattemæssige regler, så hver enkelt ejendom har mulighed for at konsolidere sig, at lægge penge til side de år, det går godt, til imødegåelse af tab i dårlige år, altså en konjunkturudligningsfond af en eller anden art, og det er formentlig over skattelovgivningen, vi skal løse det problem.

Vi må afvise løsningsforslagene i Fremskridtspartiets beslutningsforslag, men vi må nok regne med at skulle vende tilbage til en model, som kan løse landbrugets problemer på længere sigt, for det er uværdigt både for erhvervet og for Folketinget, at vi gentagne gange skal drøfte disse ting og komme med lappeløsninger.

Niels Højland (FP):

Fredag den 20. november 1992 vedtog Folketinget loven om ydelsestilskud vedrørende høsttapsloven til tørkeramte jordbrugere. Fremskridtspartiet stemte som bekendt imod, og det gjorde vi bl.a. af de grunde, som jeg vil komme ind på ved behandlingen af det foreliggende beslutningsforslag.

Et spørgsmål står nemlig tilbage: Hvad vil landbruget og Folketinget gøre næste gang, der kommer en tørke, måske allerede til næste år? Fremskridtspartiet har derfor set tilbage på tidligere hjælpeordninger til landbruget. Der har været ydet hjælp til landbruget i 1975, 1976, 1983, 1987 og nu igen i 1992. De fem gange, der har været ydet hjælp, har ordningerne ikke været væsentligt forskellige. Man har blot ændret procenterne og beløbsstørrelserne, ikke de grundlæggende principper.

Da det stod klart i sommer, at der også i år var tørkeproblemer af et omfang, der gjorde hjælp nødvendig, begyndte Fremskridtspartiet derfor at se tilbage på de førnævnte hjælpeordninger. Det karakteristiske ved alle tidligere ordninger har været, at de kun har været gældende for de pågældende år og ikke havde noget fremtidsperspektiv, og det samme gælder for de love, som Folketinget vedtog for en uge siden. De hjælper kun i år og kun i begrænset omfang, og tilmed har man tømt grovvarefondene for at finansiere dette års hjælp. Det kan man altså ikke gøre næste gang.

Spørgsmålet om, hvad man vil gøre, næste gang der bliver tørke, står således åbent og ubesvaret tilbage, og det er et meget relevant spørgsmål. Alle partier må erkende, at ingen ved, hvornår der bliver tørke næste gang, og at der ikke findes nogen løsninger med hensyn til at yde hjælp, og konsekvensen heraf må altså blive, at Folketinget vil blive bedt om hjælp næste gang og næste gang igen, indtil Folketinget finder en permanent løsning på dette tilbagevendende problem.

[Niels Højland]

Fremskridtspartiets beslutningsforslag, som vi behandler i dag, foreslår en permanent løsning. Med forslaget ønsker vi at tage hul på den debat, der burde komme i naturlig forlængelse af hjælpen til landbruget, nemlig debatten om, hvordan vi kan forhindre, at en tilsvarende situation opstår i fremtiden.

Med dette beslutningsforslag ønsker Fremskridtspartiet at opnå to ting: for det første at alle partier erkender det utilfredsstillende i, at Folketinget ikke kan yde vedvarende hjælp, men kun i enkelt-situationer og endda kun i tilfælde af direkte katastrofer. Spørgsmålet om en reel katastrofe er relevant i år, fordi høsttabet først blev anslået til omkring 30 pct. og endda endnu mere i nogle analyser, men senere har det dog vist sig, at tabet er nede på omkring 20 pct.

Vort andet ønske er, at alle partier positivt forsøger at finde en permanent løsning på dette tilbagevendende problem. Herved hjælper vi landbrugserhvervet, der helt berettiget føler sig ilde berørt over at skulle stå med hatten i hånden, når der har været tørke, og vi hjælper også os selv, når dette problem er løst, fordi vi ikke fremover skal behandle anmodninger fra landbruget om hjælp.

Der er selvfølgelig også andre grundlæggende problemer, som forhindrer en ordentlig konsolidering. Jeg tænker her på skatten på produktionsjord, nemlig den såkaldte jordskat. Men tilbage til behandlingen af dette beslutningsforslag. Fremskridtspartiet har i beslutningsforslaget anvist en vej ud af problemerne. Vi har foreslået en model, der er parallel med lovgivningen om erstatning for stormflodsskader, altså med udgangspunkt i den nævnte lovgivning. I vores søgen efter løsninger er vi også stødt på en informationsrapport af 20. januar 1992 fra EF's Økonomisk/Sociale Udvalg om EF-ordninger for afgrødeforsikringer i landbruget. Rapporten omhandler forsikringsordninger for landmænd i EF, der rammes økonomisk af usædvanlige klimatiske begivenheder. Selv om rapporten ikke indeholder en færdigstrøket løsning, der direkte kan overføres til danske forhold, er det alligevel vores indtryk, at den med fordel kan bruges som inspiration til et kommende arbejde for at finde en dansk løsning.

Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, er Fremskridtspartiet meget

åbent over for den endelige udformning af det kommende lovforslag. Vi har anvist to modeller for udformning af tørkekatastrofefonden: enten skal de private forsikringsselskaber udforme, etablere og administrere forsikringsordningen, eller også skal der etableres en privat katastrofefond – gerne under landbrugets egne organisationer – som kan udbetale erstatning i tilfælde af usædvanligt vejrlig. Begge modeller foreslås opbygget over samme skabelon som loven om erstatning efter stormflod.

Med hensyn til finansieringen foreslår vi, at forsikringspræmien pr. dyrket ha – gerne fordelt på forskellige afgrøder, korn, raps, græs, roer m.v. – naturligvis skal dække alle omkostningerne ved forsikring af de pågældende afgrøder, dels for at give andre mulighed for at tilbyde alternativ forsikring, dels for at den enkelte landmand kan se den reelle omkostning ved forsikring af afgrøderne. Skulle en sådan forsikringspræmie vise sig at blive for kostbar for landbruget, er Fremskridtspartiet indstillet på at lette landbruget for nogle af de andre afgifter, som erhvervet trækkes med, så ordningen forbliver neutral. Man kunne eventuelt opheve nogle jordskatter, mod at landbruget selv skulle forsikre deres afgrøder, altså efter princippet »noget for noget«.

Jeg skal kort nævne, at Fremskridtspartiet senere vil fremsætte forslag om at afskaffe jordskatterne eller alternativt reducere dem. Landbruget kunne f.eks. afskrive muligheden for at få hjælp fra staten i forbindelse med kommende tørkeproblemer mod helt eller delvis at slippe for jordskatterne. For Fremskridtspartiet er det afgørende, at Folketinget ikke vedtager en eller anden form for statsstøtte til forsikring af afgrøderne, men lader forsikringen være et anliggende mellem den enkelte landmand og det private forsikringsselskab eller tørkekatastrofefonden. Hermed opnås mulighed for en alternativ forsikring for den enkelte landmand samt naturligvis mulighed for, at landmanden helt kan undlade at tegne forsikring. Det må nemlig være helt op til den enkelte landmand, om han vil gøre det.

Fremskridtspartiet håber, at alle partier i Folketinget positivt vil støtte dette beslutningsforslag i erkendelse af, at der nu må etableres permanente løsninger på dette tilbagevendende problem, og samtidig håber jeg, at alle partier vil bidrage positivt til at finde fremtidige og holdbare løsninger.

[Niels Højland]

Til sidst vil jeg blot sige tak til ordførerne fra faktisk samtlige partier. Selv om man i vidt omfang ganske vist ikke var positive over for forslaget, har det dog vist sig, at samtlige Tingets partier kan se, at der er et problem for dansk landbrug, og jeg håber, at vi kan løse det i fællesskab.

Under den debat, vi har haft i sommer, er det også kommet frem fra andre partier, at jordskatterne skulle væk, og det er da muligt, vi kan etablere et flertal for at få dem afskaffet og samtidig løse konsolideringsproblemet i det danske landbrug. I øvrigt er det ikke bare landbruget, det er erhvervslivet som sådant, der har behov for bedre konsolideringsmuligheder, og jeg håber, at dette beslutningsforslag kan være en medvirkende årsag til, at vi kan skabe bedre forhold for vort erhvervsliv, også selv om det ikke skulle blive vedtaget.

(Kort bemærkning).

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg kan forstå, at Fremskridtspartiets ordfører takkede for en næsten total afvisning af beslutningsforslaget.

Hr. Niels Højland sagde undervejs, at Fremskridtspartiet havde anvist en vej eller to til en løsning med beslutningsforslaget. Jeg synes, det kunne være gavnligt at få uddybet en bemærkning i beslutningsforslaget, hvor der står:

»... eller der gives alternativt muligheder for at etablere en privat katastrofefond ...«.

Hvad menes der med det? Skal landbrugsministeren henstille til præsidenten for Landbrugsraadet at gå i gang med at lave en katastrofefond, eller hvad ligger der mere præcist i formuleringen? Det kunne måske være interessant at få at vide.

(Kort bemærkning).

Niels Højland (FP):

Der ligger selvfølgelig i forslaget, at vi appellerer til landbrugsministeren om også at tage kontakt til Landbrugsraadet, når der skal etableres en varig løsning, eventuelt en katastrofefond. Men som sagt er vi åbne over for alle løsninger, bare de kan blive permanente, så vi ikke kommer til at stå i den samme situation en gang til. Det er det, vi lægger op til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Landbrugs- og Fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 91:

Forslag til lov om ændring af lov om individuel boligstøtte og lov om byfornyelse og boligforbedring.

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 18/11 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Karen Jespersen (S):

Da vores ordfører på området, fru Lissa Mathiasen, ikke har kunnet være til stede i dag, har jeg lovet på hendes vegne at knytte nogle få kommentarer til lovforslaget, som vi er positive over for, men hvor vi gerne vil have undersøgt nogle enkelte ting i udvalget.

Der er tre elementer i lovforslaget, som i øvrigt i høj grad består af tekniske ændringer som konsekvens af andre lovændringer. For det første indføres der en bagatelgrænse på 600 kr. for, hvornår man skal tilbagebetale for meget udbetalt boligstøtte. I bemærkningerne til lovforslaget står der, at den mindreindtægt på 3 mio. kr., der kan blive tale om, vil blive modsvaret af tilsvarende budgetforbedringer inden for Boligministeriets område, og det vil vi se nærmere på i udvalget.

Det andet element om, at sygedagpenge ikke længere kan kræves tilbagebetalt ved tilkendelse af social pension, kan vi også tilslutte os.

Og så er der endelig det tredje punkt, der giver en forlængelse af aftalen med Grundejerne's Investeringsfond med hensyn til at medvirke ved byfornyelsessager for ejere af private